— Տո՛ւր, տղայ, սա բաժակը,— ըսաւ Գուրգէն թիկնապահին որ կը մատռուակէր,— այդ կնոջ՝ այդ հրեշտակին անգին կենաց, որ մայր է թշուառներու եւ ուրախութիւն կը բերէ տխուր երիտասարդ սրտերու:

— Հրեշտակին կենաց,— ըսաւ Յովնան եւ ըստ իւր սովորութեան գաւաթ մը ջուր խմեց:

— Ջո՞ւր կը խմես,— հարցուց Աշոտ զարմացեալ:

— Քանի մը տարի կայ որ ես ջուր կը խմեմ: Բայց երթանք, ահա տղաքը պատրաստ են,— ըսաւ եւ ելաւ:

Հազիւ թէ մեր փոքրիկ խումբը կէս ժամու չափ քալեցին, եւ ահա երեւցաւ բազմաթիւի հազարի չափ յունական գունդը որ կ'ուգար. եւ ահա Գուրգէնի մեծ ձայնը որ առջեւեն գոչեց լսեցնելով ամէնուն.

— Փա՛ռք տանք աստուծոյ, հայու տղա՛ք, թշնամին քիչ-քիչ մեր վրայ կուղարկէ:

Իսկ Յովնան դառնալով իր խութեցուոց կ'ըսէր.

— Նետերը նախ, նիզակներն յետոյ, եւ վերջը, վերջը սուրերը, ձեզ տեսնեմ, քաջ սասնայք, պարապ նետ մը պէտք չէ ելնէ ձեր աղեղներէն եւ ոչ հարուած մը անօգուտ:

Իրօք երբ թշնամին մօտեցաւ, սաստիկ նետաձգութիւն հարիւր յիսուն վիրաւոր յիմարեցուց, եւ գրոհ մը փոքրիկ հայ խումբին՝ ժամանակ չի տուաւ նոցայ ոգի առնլու եւ գործին սկիզբն ու վերջը՝ կոտորած եւ փախուստ եղաւ. աւելորդ է պատմել թէ ինչ ըրին Գուրգէն, Յովնան, Խոսրով եւ Աշոտ. իրենց քրտինքը թշնամուոյն արիւնին հետ խառնուեցաւ եւ ձիւնապատ երկիրը չորս հարիւրի չափ դիակամբ ծածկուեցաւ ու կարմիր ներկուեցաւ: Եւ երբ կռիւը, որ կէս ժամ տեւեց՝ վերջացաւ, եւ հայք իրենց կորուստը քննելունլան՝ տեսան, որ քանի մը վիրաւոր միայն ունէին եւ մեռած ոք չի կար. փառք տուին